
LJERKA OSTOJIĆ*

Rektoričin govor na svečanosti Dana Sveučilišta u Mostaru 5. prosinca 2014.

Poštovani uzvanici, dragi gosti, članovi Senata i Upravnog vijeća, rektorice i rektori, predstavnici Rektorske konferencije BiH i Rektorskog zbora Republike Hrvatske, njegove ekscelencije, kolegice i kolege profesori, suradnici, djelatnici, dragi studenti Sveučilišta u Mostaru, uglednici ustanova javnoga, političkoga, kulturnoga, vjerskoga, gospodarskoga i diplomatskog života, predstavnici međunarodnih organizacija, predstavnici udruga proisteklih iz Domovinskog rata i predstavnici medija.

Iznimna mi je čast izraziti vam dobrodošlicu na proslavu 37. obljetnice Sveučilišta u Mostaru. U tom povodu otvaram svečanu sjednicu Senata.

Kada su utemeljitelji Sveučilišta u Mostaru vizionarski pokretali visoko obrazovanje u Hercegovini i ovom gradu, bilo da je riječ o onima s kraja 19. stoljeća, sedamdesetih godina prošlog stoljeća, ili onima iz 1992. godine, ni najoptimističniji među njima zasigurno nisu mogli slutiti da će samo 100, 40 ili 20 godina kasnije, odnosno ove 2014. godine, na Sveučilištu u Mostaru studirati oko 15.000 studenata i da će privlačiti pozornost izvan granica Bosne i Hercegovine.

Svi mi koji smo izravno vezani za Sveučilište u Mostaru olako prelazimo preko ovih činjenica i brojki iako smo, naravno, svjesni da je kvantiteta samo jedan segment. Ali deset fakulteta, akademija i 15.000 studenata?! Jesmo li se ikada upitali što to donosi cjelokupnom društvu? Jesmo li ikada hipotetski pomislili što bi se dogodilo s ovim društvom da ti mladi ljudi studiraju negdje drugdje? Jesmo li svjesni da je svaka sedma osoba koju sretnemo u Mostaru ili student ili djelatnik Sveučilišta? Nisu to činjenice koje bismo mi ili naši osnivači smjeli zanemariti. One obvezuju sve nas! Te činjenice govore o nevjerojatnoj snazi i važnosti ove institucije. Ovo je Sveučilište strateški projekt koji treba i dalje sustavno razvijati i sustavno ga financirati.

Usudila bih se reći da je Sveučilište u Mostaru učinilo nešto o čemu naši očevi i majke ili pak naši velikani poput Antuna Branka Šimića, Vladimira Preloga, fra Didaka Buntića, Ive Andrića nisu mogli ni sanjati. Godine sustavnoga rada dovele su do toga da se Hercegovina više ne raseljava zbog školovanja. Umjesto toga danas

* Akademkinja prof. dr. sc. Ljerka Ostojić, rektorica Sveučilišta u Mostaru, ostojic@sve-mo.ba

se dolazi u Hercegovinu studirati, i ne samo studirati – nego i ovdje ostati, zasnovati obitelj, započeti novi život. Ali ovo je Sveučilište otišlo i korak dalje. Ono je izašlo iz okvira Hercegovine jer velik broj naših fakulteta ima svoje dislocirane studije i institute od Posavske, Zeničko-dobojske, Srednjobosanske do Hercegbosanske županije – Orašje, Odžak, Brčko, Žepče, Vitez, Kiseljak, Kreševo, Livno, Kupres. Na taj se način oživljavaju i razvijaju i ti dijelovi Bosne i Hercegovine koji su često nepravedno zapostavljeni. To je društvena i civilizacijska misija koju Sveučilište treba ispunjavati.

Ove godine obilježavamo desetogodišnjicu provedbe Bolonjskog procesa. Našim smo studentima time nastojali osigurati istovrijednost stečenih vještina i znanja s njihovim europskim kolegama. Upravo su ovogodišnje aktivnosti za unaprjeđenje kvalitete primarno bile usmjerena na pripreme samoevaluacijskog izvješća i podnošenje zahtjeva za institucionalnu akreditaciju u BiH radi provjere, a nadamo se i potvrde naše dobre prakse i ispravnog pristupa.

Ali danas je važnije pitanje što nakon studija i kako kapitalizirati stečena znanja i vještine na tržištu rada. Naša je zadaća i odgovornost mladima otvoriti vrata znanja. S druge strane od studenata očekujemo da odgovore s novim idejama, a da se znanje i nove ideje pretoče u novu vrijednost. Uvjerena sam kako će upravo netko od ovih mladih ljudi koji su danas ovdje s nama, možda netko od dobitnika rektorove nagrade, krenuti upravo tim putem. Mi kao sveučilište pružamo ruku gospodarstvu. Potreban nam je partner kako bismo još više prilagodili svoje djelovanje potrebama tržišta rada. Zato i s ovog mjesta pozivam gospodarstvenike, ali i institucije koje stvaraju zakonske okvire, na zajedničko djelovanje. Samo zajedničkim odgovorom možemo pobijediti gospodarsku krizu.

No moramo otići i korak dalje. Prilikom vidimo u znanstvenoistraživačkom radu. Ako smo uspjeli opstati, postati prepoznatljivi i napredovati kao Sveučilište, uvjerena sam da možemo napraviti kvalitetan iskorak k sinergiji znanosti i gospodarstva. Zar nije luksuz to što su u Bosni i Hercegovini, ali i u cijeloj regiji, znanost i gospodarstvo dva različita svijeta koja imaju vrlo malo dodirnih točaka? Otvaranjem doktorskih studija stvorili smo preduvjete za suradnju. Upravo jučer promovirali smo i 29 novih doktoranata. Svatko od njih svojim znanjima i umijećima predstavlja dodatni potencijal za razvoj zajednice u kojoj živi i djeluje.

Mnogo je izazova pred nama, ali nam je u ovoj akademskoj godini prioritet daljnja funkcionalna integracija Sveučilišta. Integracija je potrebna kako bismo osnažili Sveučilište, ali uz očuvanje autonomije sastavnica koliko je god moguće poštujući njihove posebnosti. Svi trebamo dati svoj prilog – od pozitivnog stava do suradnje i konkretnih akcija – ne trošeći i ne rasipajući snagu na nesporazume. Tu je i daljnji

rad na podizanju kvalitete nastave – posebice njezina praktičnog dijela, daljnje jačanje međunarodne suradnje i produbljivanje međusveučilišne suradnje, opremanje kampusa, već spomenuto ulaganje u znanost i istraživački rad te kontinuirani rad na podizanju studentskog standarda.

Naraštaji koji dolaze iza nas neće se previše obazirati na ono što danas ovdje kažemo. Neće se obazirati na naše velike riječi. One će brzo pasti u zaborav. No ono što će ostati za sva vremena, ono što će se pamtili jesu djela. Moramo učiniti sve što je moguće da ta djela ostave neizbrisiv trag u daljnjem razvoju Sveučilišta u Mostaru, njegovu jačanju i širenju. Na ovome mjestu punom simbolike, u ovoj velikoj dvorani Hrvatskoga doma hercega Stjepana Kosače, poručujem da ovaj naraštaj, zahvaljujući zajedništvu, to može!

Zato vam svima čestitam Dan Sveučilišta u Mostaru!

Hvala vam i živjeli!